

LBRIS

We know
books

M. K. Lynn

**Pene,
blesteme
și
Zei**

Cartea a treia a seriei PENE

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

Nick

*Nu sta la mormântul meu și plânge
Nu sunt acolo; nu dorm.
Sunt o mie de vânturi ce bat,
Sunt sclipirile de diamant din zăpadă,
Sunt soarele pe grâul copt,
Sunt ploaia blândă de toamnă.*

- Clare Harner

198X, Londra

Părea un adevărat blestem al sorții, dar, de fiecare dată când nu auzea alarma ceasului de dimineață, se întâmpla ca la prima oră să aibă un test pentru care, bineînțeles, nu învățase nicio iotă.

Nick Brown nu era nici pe departe cel mai sânguinos elev din clasa lui. Zâmbăreț, ușor la vorbă și cu un păr lung, tuns conform celor mai recente reviste, tânărul considera că atâta timp cât părinții nu-i interziceau să iasă afară cu prietenii, rezultatele lui academice puteau fi neglijate.

Ieșind în prag, Nick trebui să-și tragă gluga peste cap. Îi scăpă o înjurătură.

Ploua.

Vremea Londrei, atât de inoportună în momentele de criză, se ținea ca întotdeauna rece și umedă. Picăturile grele umpluseră străzile de bălți, iar tânărul, aruncând o ultimă privire spre ceasul de la mână, renunță să se mai întoarcă după o umbrelă și o luă la fugă.

Se opri abia în capătul străzii, unde începea fâșia îngustă de parc, dincolo de care se afla școala. Își udase încălțările și

borul pantalonilor. Fuga îi tăia respirația; simțind cum pieptul îi ardea de la aerul rece, Nick o luă la pas prin parc.

Era o dimineață ca oricare alta: copacii, pe care îi cunoștea de mic, foșneau zgomotos din fiecare frunză, de undeva din dreapta se auzea vuietul mașinilor, iar mirosul intens de pâine coaptă de la brutăria din apropiere ajungea până în parc numai atunci când ploua.

Era aceeași priveliște ca în fiecare zi.

Nimic neobișnuit.

Așa că atunci când văzu un pom cu o fată urcată pe una dintre crengi, crezu, pentru un moment, că încă dormea și visa.

Purta uniformă școlii lui, cu fusta albastră ce trebuia să îi acopere genunchii, ridicată deasupra lor din cauza efortului. Părul lung, negru și drept ieșise din coada strânsă în grabă și adunase rânduri de picături grele de ploaie. Cocoțată pe una dintre ramurile mai groase, necunoscuta încerca din răspuțeri să convingă un pui de pisică, care mieuna zgomotos, să se apropie.

– Lora Young?

Ochii verzi ai fetei se îndreptară imediat spre el. Avea o privire absentă, de parcă ceea ce făcea era absolut normal. Puiul de pisică, speriat de vocea lui Nick, alunecă de pe creangă, ateriză în toate cele patru picioare ale sale și o luă la fugă.

Lora înjură sub nas și se uită în jur, căutând o cale de scăpare, dar în zadar – se urcase mult prea departe de trunchiul copacului.

Nick nu-și putu opri un surâs.

– Te prind dacă miauni.

Tânăra îi întâlni din nou privirea. Era uluitor de calmă, deși situația în care se băgase singură nu era lipsită de pericole.

Auzise de Lora Young. Fată din familie bogată, retrasă și tăcută, cu note mari, pentru care nu părea să depună vreun

efort, deoarece nu prea venea la ore. Zvonurile spuneau că avea note bune fie datorită părinților plini de bani, fie că se culca cu profesorii. Nick nu-și bătușe niciodată capul să afle adevărul pentru că nu-l privea oricum.

Părul negru, ud, se lipise de obraji fetei.

– Nu am niciun motiv să te cred pe cuvânt, zise ea cu un ton neutru.

Zilele nesfârșite petrecute în compania colegilor care o luau mereu peste picior nu puteau trece fără urmă.

– Cum nu ai niciun motiv să *nu* mă crezi, zise el în glumă.

Ea se încruntă. Replica lui părea să îi fi dat toate argumentele peste cap. După o clipă de tăcere, Lora clătină din cap, alungându-i vorbele din minte, și se dădu la marginea crengii, pregătindu-se să sară.

Se afla la o înălțime de mai bine de doi metri. Cu siguranță nu și-ar fi spart capul, dar aterizarea nefastă putea rezulta cu două săptămâni de umblat în cârje, ceea ce ar fi amuzat elevii liceului și mai mult.

Mâna fetei, bineînțeles, alunecă din cauza ploii. Nick se aruncă imediat în față, prinzând-o, dar, cum nu se gândise deloc să-și mențină echilibrul, căzu împreună cu victima pe asfaltul umed, lovindu-se puternic la cap.

Nu-și putu opri un geamăt de durere – pentru un moment, nu mai văzu nimic în fața ochilor.

– Nu trebuia să faci asta, zise Lora, dându-se de pe el și ajutându-l să se ridice în șezut. Lasă-mă să văd.

Nick clipi de câteva ori, încercând să-și revină. Își atinse ceafa – îi dăduse sângele.

– Nu-mi spune că te pricepi să vindecii capete sparte, râse el, strâmbându-se de durere.

Gluma tânărului fusese în totalitate ignorată. Fata se lăsă pe vine în spatele lui, îi dădu gluga jos și îi atinse rana cu

degetele uluitor de calde. Îl uimi altruismul ei de a ajuta pe cineva rănit: dacă Nick ar fi fost cel batjocorit de tot liceul, cu siguranță nu s-ar fi sinchisit să își ofere ajutorul unui coleg, oricare ar fi fost intențiile acestuia.

– E doar o zgârietură, concluzionă ea, ridicându-se în picioare. Dar tot ar fi bine să te duci la doctor.

Nick se frecă la ochi, simțind cum durerea dispărea încet. Halal de eroismul lui!

– Nu toți oamenii din lume te detestă, să știi, zise el, ridicându-se cu greu de pe jos. Unii chiar vor să te ajute, chiar dacă nu le iese conform planului.

Hainele îi erau pline de pete de noroi – nu avea niciun sens să încerce să curețe ceva. Maică-sa avea să îi facă ditamai scandalul când avea să se întoarcă acasă. Sublim!

– O să rețin asta, zise Lora, întorcându-i spatele.

Nick urmări cum tânăra se îndepărtă, ieșind din parc și îndreptându-se spre liceu. Ploaia îi șterse figura și îi înăbuși zgomotul pașilor, iar curând el nu o mai putu distinge deloc, de parcă ar fi dispărut în neant. Când distanța dintre ei deveni suficient de mare cât să nu existe vreo neînțelegere că ar fi întârziat împreună, Nick porni și el spre liceu.

Salvarea unei pisici presupunea să nu îi strici nici viața de după ce o dădeai jos din copac.

Nick era în pauză cu prietenii săi în curtea școlii, câteva zile mai târziu, când o văzuse pe Lora Young a doua oară. Stătea pe una dintre băncile din capătul grădinii, de lângă gardul exterior, cu o carte pe genunchi. Nu mai avea părul ud learcă lipindu-i-se de obraji: îl lăsase liber pe un umăr, cu vârfurile negre atingând paginile cărții. Abia reușise să citească două pagini, când un grup de fete se apropie de ea. Chicotele, care se

auzeau și mai înainte din curtea gălăgioasă în timpul pauzei, se întetiră, și frânturi de vorbe, acide și sarcastice, ajungeau până la el. Lora privea în gol, de parcă se distanțase de situație: ochii verzi, lipsiți de orice fel de expresie, se uitau prin pietrișul de pe jos, într-o cu totul altă lume. Cartea fusese închisă.

Nimic din jurul ei nu părea să o deranjeze, nici măcar șuvoiul de cerneală pe care fetele din jurul ei i-l turnaseră în cap.

– La ce te tot holbezi? întrebă Richie, unul dintre prietenii lui Nick. Nu-mi spune că ți-a picat cu tronc Young!

– Eram doar curios ce o să se întâmple.

Satisfăcute de ce reușiseră să facă, fetele din jurul Lorei se îndepărtară, râzând zgomotos. Victima își ridică privirea, întâlnind-o pe cea a lui Nick.

Ochii verzi, atât de indiferenți până atunci, ardeau de furie.

Își lăsă prietenii cu scuza că se ducea la toaletă și o urmări pe Lora până în baia fetelor din capătul etajului doi, cea mai îndepărtată și, deci, cea mai pustie din liceu. O găsi frecându-și obraji cu săpun, încercând să scape de dărele albastre.

– Nu te-ai gândit niciodată să dai înapoi? întrebă el, sprijinindu-se cu umărul de perete. Faptul că nu reacționezi în niciun fel nu o să te ajute.

– Nu te-ai gândit niciodată că poate cineva nu are nevoie de ajutorul tău?! întrebă ea glacial, clătindu-și fața cu apa rece de la robinet. Cară-te!

Nick ridică o sprânceană, fără să se miște din loc.

– Vrei să rămâi pe creanga ta până la sfârșitul vieții?

Lora se sprijini de chiuvetă cu ambele mâini și inspiră adânc de câteva ori, de parcă ar fi încercat să se calmeze. Din capul plecat încă picurau dăre albastre, colorând albul ceramicii vechi în vinețiu.

– Trebuie să rezist doar până la sfârșitul anului, zise ea cu aceeași voce neutră cu care îi vorbise mereu. Nimic din ce mi se întâmplă nu te privește.

Nick scoase din buzunarul pantalonilor o batistă, o despături și se apropie de Lora. Silind-o să se ridice de deasupra chiuvetei, el îi puse batista pe cap și frecă de câteva ori, ciufulindu-i părul umed de cerneală.

– Nu crezi că ar trebui să-ți petreci restul anului făcând lucruri care îți plac *ție*, și nu altora?

Mâinile fetei strânsesă poalele fustei în pumni.

– O să rețin asta.

Tânărul își coborî capul, întâlnindu-i privirea, și zâmbi încurajator.

– Așa să faci. Păstrează batista.

Ieși din baie odată cu soneria ce anunța sfârșitul pauzei. Nu, nu era atât de încrezut cât să fie convins că putea influența deciziile Lorei Young cu doar câteva vorbe, dar nici nu ar fi rezistat să stea deoparte: cei care riscau să-și lungeze glezna de dragul unei pisici nu meritau să sufere în singurătate.

Rămăsese la liceu peste program din cauza testului la care întârziase în ziua în care o întâlnise pe Lora în parc. Scăpase de școală mai târziu decât de obicei, pe la cinci – abia aștepta să ajungă acasă și să tragă un pui de somn. O luă la pas pe aleea dintre copaci, bucurându-se că, măcar pentru o zi, ploaia încetase.

Parcul se umpluse de elevi ieșiți de la școală, angajați în drum spre casă și câțiva plimbători de câini. Mirosea a iarbă uscată. Frunzele aurii încă nu se desprinseseră în totalitate de crengi, colorând bolta într-un auriu intens. Nick își băgă mâinile mai adânc în buzunarele hainei – întotdeauna când se întâmpla

să prindă o zi însoțită de toamnă târzie, i se făcea poftă de ciocolată caldă cu bezele. În fiecare an, după ce strângea împreună cu tatăl lui frunzele uscate din curte, maică-sa le făcea acea băutură absolut dumnezeiască.

Cufundat în gânduri, tânărul o văzu mult mai târziu decât ar fi trebuit: la câțiva pași distanță, cu paltonul scump închis cu grijă la toți nasturii, pe una dintre bănci era Lora. Își pusese geanta alături, ocupând restul spațiului, și părea să aștepte pe cineva. Dărele albastre de cerneală dispăruseră cu desăvârșire de pe fața și din părul ei. Întâlnindu-i privirea, ea își mută geanta pe genunchi, de parcă l-ar fi invitat să ia loc.

Nick se supuse, așezându-se confortabil pe banca din lemn.

Era curios.

Tânăra îi întinse mâna.

– Lora Young.

Nick rămase confuz pentru un moment, dându-și seama imediat că terorizase biata fată în ultimele zile fără ca măcar să i se prezinte.

Îi strânse mâna.

– Nicholas Brown. Prietenii îmi spun Nick.

Lora își retrase palma.

– Îmi pare rău pentru comportamentul meu de azi, zise ea, uitându-se la niște căței care se jucau în depărtare și, deci, evitându-i privirea. Nu sunt obișnuită să primesc predici după ce mi se toarnă cerneală în cap.

Uimit de sarcasmul spus cu aceeași voce absolut neutră, Nick pufni.

– Nu te îngrijora, se întâmplă mereu când salvez fete la ananghie!

– Bineînțeles.

Rămase tăcută pentru o vreme, de parcă i-ar fi fost greu să formuleze ce mai avea de zis. Era ceva în privirea ei, o răceală față de tot ce o înconjură, care o făcea să pară mult mai distantă decât era deja.

– Crezi că sunt buldogi? întrebă Nick ca să spargă liniștea.
– Poftim?

Tânărul arată spre căteii care încă alergau unul după celălalt, spre bucuria proprietarilor lor.

– Au boturile mai turtite, crezi că sunt de rasă?

Lora se încruntă și strânse mânerul genții.

– De rasă..., zise ea îngândurată. Oare chiar contează dacă sunt de rasă sau nu?

Perfect conștient că întrebarea nu se referea atât la câini, cât la părinții ei bogați, Nick ridică din umeri.

– Unii oameni preferă câinii de rasă pentru că arată mai bine decât cei de pe stradă.

– Toți câinii merită să fie iubiți la fel de mult, indiferent de proveniență.

Tânărul zâmbi.

– Îți plac animalele?

– Nu mi se permite să am unul, dacă la asta te referi.

Claxonul unei mașini, care se auzi de la intrarea în parc, o făcu pe Lora să se ridice brusc.

– Mulțumesc pentru tot, Nick Brown. Sper că nu am fost o povară.

Nick râse.

– Nu a fost mare lucru. Ne vedem mâine.

O urmări îndepărtându-se, până figura în palton scump dispăruse printre frunzișul parcului.

Își lăsă capul pe speteaza băncii și închise ochii.

Ce-ar fi mers în acel moment o ciocolată caldă cu bezele!

Trecuseră trei săptămâni de la acea discuție în parc, iar Nick se trezi petrecând din ce în ce mai mult timp în compania noii sale cunoștințe. Singura fiică a familiei Young era cu siguranță o persoană interesantă: putea întreține o discuție despre orice subiect, chiar dacă îi era necunoscut, știa să aprecieze păreri diferite de ale ei și întotdeauna își păstra calmul, chiar dacă era deranjată de ceva anume. Nick, obișnuit cu fetele gălăgioase cu care își petrecea de obicei serile alături de prietenii săi, își pusese scopul să strengăresc de a o cunoaște pe adevărata Lora: cea care se ascundea dincolo de tonul neutru al vocii, cea care țipase la el în baia fetelor de la etajul doi și cea care încerca din răspuțeri să pară întotdeauna calmă.

– Ce vrei să faci după liceu? întrebă el, sprijinindu-se cu coatele de balustrada ce mărginea trotuarul de lângă Tamisa. Ai de gând să te duci la facultate, ca toate fetele cumiți?

Lora se prinse de marginea balustradei cu ambele mâini, de parcă ar fi avut nevoie de sprijin. Vântul îi involbură părul, încălcându-l.

– Nu e ca și cum aș avea de ales.

Tânărul surâse și se întoarse cu fața spre râu. Își aprinse o țigară.

– Dar dacă ai avea de ales?

Era prima dată când Nick o văzu zâmbind.

– Muzică, zise ea atât de încet, încât zgomotul valurilor aproape îi înghițișe secretul.

– Am o chitară acasă, dacă te interesează.

– Cred că e a treia încercare a ta de a mă invita la tine.

– Și a funcționat?